

10.00

Ένα γεγονός θεωρείται αποφασιστικής σημασίας όταν εκτροχιάζει εντελώς τη ζωή σου. Ο Καμίγ Βεροβέν το είχε διαβάσει, λίγους μήνες νωρίτερα, σε ένα άρθρο με θέμα την «επιτάχυνση της ιστορίας». Αυτό το καθοριστικό, συγκλονιστικό, απρόσμενο γεγονός, ικανό να προκαλέσει ηλεκτροσόκ στο νευρικό σου σύστημα, το διακρίνεις ξεκάθαρα από τα υπόλοιπα περιστατικά της ύπαρξής σου γιατί κουβαλάει μέσα του μια ιδιαίτερη ενέργεια, μια ιδιαίτερη πυκνότητα· μόλις συμβεί, ξέρεις πως οι επιπτώσεις του θα λάβουν γιγαντιαίες διαστάσεις για σένα, ότι αυτό που συντελείται τη συγκεκριμένη στιγμή δεν είναι αναστρέψιμο.

Για παράδειγμα, το να πυροβολήσουν τρεις φορές με επαναληπτική караμπίνα τη γυναίκα που αγαπάς.

Αυτό ακριβώς θα συμβεί στον Καμίγ.

Και τι σημασία έχει που εκείνη την ημέρα πηγαίνεις, όπως ο Καμίγ, στην κηδεία του καλύτερού σου φίλου και πιστεύεις πως δεν έχεις το κουράγιο να υποστείς άλλες ταλαιπωρίες. Το πεπρωμένο δεν θα καθόταν να σκάσει για κάτι το τόσο κοινότοπο, ίσα ίσα, δεν έχει κανένα πρόβλημα να εμφανιστεί υπό τη μορφή ενός δολοφόνου που κρατά ένα Mossberg 500, με δωδεκάρι διαμέτρηση και κομμένη κάννη.

Αυτό που μένει να δούμε τώρα είναι πώς θα αντιδράσεις εσύ. Αυτό είναι το ζήτημα.

Γιατί, τις περισσότερες φορές, η σκέψη σου παραλύει σε τέτοιο βαθμό, που αντιδράς καθαρά ενστικτωδώς. Όταν, για παράδειγμα, πριν από τους τρεις πυροβολισμούς, έχουν κυριολεκτικά σπάσει στο ξύλο τη γυναίκα που αγαπάς, κι έπειτα δεις ξεκάθαρα τον δολοφόνο να σπλίζε την καραμπίνα με μια γρήγορη κίνηση και να σημαδεύει.

Χωρίς αμφιβολία, σε κάτι τέτοιες στιγμές είναι που αναδεικνύονται οι ξεχωριστοί άνθρωποι, αυτοί που ξέρουν να παίρνουν τις σωστές αποφάσεις κάτω από πολύ δυσμενείς συνθήκες.

Αλλά αν είσαι ένας οποιοσδήποτε άνθρωπος, αντιδράς όπως μπορείς. Και πολύ συχνά, μπροστά σε μια τέτοια θύελλα, είναι αναπόφευκτο να κάνεις σπασμωδικές ή λανθασμένες κινήσεις ή, ακόμα χειρότερα, να χάσεις κάθε ικανότητα να αμυνθείς.

Όταν δεν είσαι κανένα παιδαρέλι ή όταν τέτοιου είδους καταστάσεις σου έχουν ξαναδιαλύσει τη ζωή, υποθέτεις πως έχεις πάθει ανοσία. Σ' αυτή την κατηγορία υπάγεται ο Καμίγ. Η πρώτη του σύζυγος δολοφονήθηκε, εκείνος έκανε χρόνια να το ξεπεράσει, το πλήγμα ήταν τρομερό. Όταν έχεις περάσει μια τέτοια δοκιμασία, νομίζεις πως τίποτα χειρότερο δεν μπορεί να σου συμβεί.

Αυτή ακριβώς είναι η παγίδα.

Γιατί παύεις να βρίσκεσαι σε επαγρύπνηση.

Για τη μοίρα που караδοκεί, αυτή είναι η πιο κατάλληλη στιγμή για να σε πιάσει στον ύπνο.

Και να σου υπενθυμίσει πόσο αμείλικτα αξιόπιστο είναι το πεπρωμένο.

Η Ανν Φορεστιέ μπαίνει στη στοά Μονιέ λίγο μετά το άνοιγμά της. Ο κεντρικός διάδρομος είναι σχεδόν άδειος, πλανάται ακόμη μια ενοχλητική μυρωδιά απορρυπαντικού, τα μαγαζιά ανοίγουν σιγά σιγά, βγάζουν έξω τις εταζέρες με τα βιβλία, τα κοσμήματα, τους πάγκους.

Σ' αυτή τη στοά, που χτίστηκε τον 19ο αιώνα στο χαμηλότερο τμήμα των Ηλυσίων Πεδίων, υπάρχουν καταστήματα που πουλάνε προϊόντα πολυτελείας, χαρτοπωλεία, καταστήματα δερμάτινων ειδών, παλαιοπωλεία. Η οροφή είναι γυάλινη και ένας προσεκτικός περιπατητής, σηκώνοντας το βλέμμα, μπορεί να ανακαλύψει ένα σωρό λεπτομέρειες αρ ντεκό, κεραμικά πλακάκια, διακοσμητικά γείσα, βιτρό. Η Ανν θα μπορούσε κι εκείνη να τα θαυμάσει αν ήθελε αλλά, το παραδέχεται, δεν είναι πρωινός τύπος. Και τέτοια ώρα, τα ύψη, οι λεπτομέρειες και οι οροφές είναι το τελευταίο πράγμα που την απασχολεί.

Αυτό που της χρειάζεται πρώτα απ' όλα είναι ένας καφές. Πολύ δυνατός.

Γιατί σήμερα, λες και το 'κανε επίτηδες, ο Καμίγ δεν είχε διάθεση να σηκωθεί από το κρεβάτι. Αν και, αντίθετα μ' εκείνη, ήταν μάλλον πρωινός τύπος. Αλλά η Ανν δεν είχε πολλή όρεξη για τέτοια. Οπότε, αφού απέκρουσε ευγενικά τις προτάσεις του –έχει πολύ ζεστά χέρια και δεν είναι πάντα εύκολο να του αντισταθεί–, έτρεξε να χωθεί κάτω από το ντους ξεχνώντας ότι είχε βάλει τον καφέ

να γίνεται, γύρισε στην κουζίνα στεγνώνοντας τα μαλλιά της, βρήκε τον καφέ να έχει ήδη κρυώσει, μόλις που πρόλαβε να πιάσει τον φακό επαφής λίγα χιλιοστά πριν χαθεί στην τρύπα του νιπτήρα...

Μετά απ' όλα αυτά ήταν πια ώρα, έπρεπε να φύγει. Με άδειο στομάχι.

Φτάνοντας λοιπόν στη στοά Μονιέ, κατά τις δέκα και κάτι, κάθεται στα έξω τραπεζάκια του μικρού καφέ που βρίσκεται στην είσοδο της στοάς και του οποίου είναι η πρώτη πελάτισσα. Η μηχανή του εσπρέσο δεν έχει ακόμη πάρει μπρος, πρέπει να περιμένει για να τη σερβίρουν, αν όμως κοιτάζει διαρκώς το ρολόι της δεν είναι επειδή βιάζεται, αλλά εξαιτίας του γκαρσονιού. Σε μια προσπάθεια να τον αποθαρρύνει. Γιατί αυτός, μιας και δεν έχει τίποτα να κάνει μέχρι να ζεσταθεί η μηχανή, βρίσκει την ευκαιρία να της πιάσει κουβέντα. Σκουπίζει τα γύρω τραπεζάκια ρίχνοντάς της ματιές κάτω από τη μασχάλη του και σιγά σιγά την πλησιάζει διαγράφοντας ομόκεντρους κύκλους. Είναι ένας τύπος ψηλός, αδύνατος, φανφαρόνος, ξανθός με λιπαρό μαλλί, από αυτούς που συναντάς συχνά σε τουριστικές περιοχές. Μόλις τελειώνει τον τελευταίο του κύκλο, στήνεται δίπλα της με το χέρι στη μέση, βγάζει ένα επιφώνημα θαυμασμού κοιτάζοντας προς τα έξω και εκφωνεί τον μετεωρολογικό στοχασμό της ημέρας, μια αξιοθρήνητη κοινοτοπία.

Αυτός ο σερβιτόρος μπορεί να είναι ηλίθιος αλλά έχει γούστο, γιατί, στα σαράντα της, η Ανν παραμένει γοητευτική. Καστανή, με λεπτά χαρακτηριστικά, όμορφα ανοιχτοπράσινα μάτια, ένα μάλλον εντυπωσιακό χαμό-

γελο... Είναι μια πραγματικά εκθαμβωτική γυναίκα. Με λακκάκια. Και οι κινήσεις της είναι αργές, ευλύγιστες, σου 'ρχεται να την αγγίζεις όλη την ώρα γιατί τα πάντα πάνω της μοιάζουν στρογγυλά και σφιχτά, τα στήθη της, οι γλουτοί της, η κοιλιά της, τα μπούτια της και, πράγματι, όλα αυτά είναι στ' αλήθεια στρογγυλά και σφιχτά, σε κάνουν να χάνεις το μυαλό σου.

Ο Καμίγ, κάθε φορά που το σκέφτεται, αναρωτιέται τι δουλειά έχει η Ανν μαζί του. Εκείνος είναι πενήντα ετών, σχεδόν φαλακρός, αλλά κυρίως, το βασικότερο, έχει ύψος μόλις ένα και σαράντα πέντε. Για να το καταλάβετε καλύτερα, περίπου όσο ένα αγόρι δεκατριών ετών. Ας το διευκρινίσουμε εξ αρχής για να αποφύγουμε τις λανθασμένες εντυπώσεις: Ούτε η Ανν είναι ψηλή, αλλά τον περνάει κατά είκοσι δύο εκατοστά. Πάνω κάτω ένα κεφάλι δηλαδή.

Η Ανν απαντάει στις ερωτοτροπίες του σερβιτόρου με ένα γοητευτικό, πολύ εκφραστικό χαμόγελο: άντε παράτα μας (το γκαρσόνι κάνει νόημα πως κατάλαβε, σιγά να μην ξανακάνει τον ευγενικό) και, μόλις τελειώνει τον καφέ της, μπαίνει στη στοά Μονιέ με κατεύθυνση την οδό Ζορζ-Φλαντρέν. Έχει σχεδόν φτάσει στην άλλη άκρη όταν χώνεται το χέρι της μέσα στην τσάντα, προφανώς για να πιάσει το πορτοφόλι της, και νιώθει κάτι υγρό. Τα δάχτυλά της έχουν γεμίσει μελάνι. Μια πένα που έτρεξε.

Στην πραγματικότητα όλη η ιστορία αρχίζει για τον Καμίγ με αυτή την πένα. Ή με το γεγονός ότι η Ανν επέλεξε να πάει σε αυτή τη στοά και όχι σε μια άλλη, ακριβώς εκείνο το πρωί και όχι ένα άλλο και ούτω καθεξής. Όταν σκεφτείς τον συνολικό αριθμό συμπτώσεων που είναι ανα-

γκαίες για να συντελεστεί μια καταστροφή, τα χάνεις κυριολεκτικά. Αλλά το ότι ο Καμίγ συνάντησε κάποια μέρα την Ανν οφείλεται επίσης σε ένα τέτοιο σύνολο συμπτώσεων, δεν μπορείς να παραπονιέσαι διαρκώς για τα πάντα.

Μια κοινή πένα με αμπούλα λοιπόν, που στάζει. Έχει χρώμα μπλε σκούρο και είναι μικρού μεγέθους. Ο Καμίγ τη θυμάται καλά. Η Ανν είναι αριστερόχειρας, όταν γράφει η στάση του χεριού της είναι πολύ περίεργη, δεν καταλαβαίνει κανείς πώς τα καταφέρνει, επιπλέον κάνει πολύ μεγάλα γράμματα, νομίζεις πως στοιχίζει στη σειρά υπογραφές με μανία και, περιέργως, διαλέγει πάντα μικροσκοπικά στιλό, πράγμα που κάνει τη σκηνή ακόμα πιο παράδοξη.

Μόλις η Ανν τραβάει το λερωμένο απ' το μελάνι χέρι της, προσπαθεί να δει τι ζημιά έχει γίνει στην τσάντα. Εκεί που ψάχνει λοιπόν μια λύση, βλέπει δεξιά της μια ζαρντινιέρα. Ακουμπάει την τσάντα στο ξύλινο χείλος της και αρχίζει να την αδειάζει.

Είναι πολύ εκνευρισμένη, αλλά τελικά συμπεραίνει ότι ήταν πιο μεγάλη η τρομάρα της παρά το κακό. Άλλωστε, όταν τη γνωρίζει κανείς λιγάκι, ξέρει ότι η Ανν δεν έχει τίποτα να φοβηθεί, αφού έτσι κι αλλιώς δεν έχει τίποτα στην κατοχή της. Ούτε στην τσάντα της ούτε στη ζωή της. Τα ρούχα που φοράει θα μπορούσε να τα αποκτήσει οποιοσδήποτε. Δεν έχει αγοράσει ούτε διαμέρισμα ούτε αυτοκίνητο, ξοδεύει όλα όσα κερδίζει, όχι περισσότερο αλλά ποτέ λιγότερα. Δεν κάνει οικονομίες γιατί δεν είναι μαθημένη έτσι: ο πατέρας της ήταν έμπορος. Λίγο πριν κηρύξει πτώχευση, το 'σκασε με τα λεφτά καμιά σαρανταριά συλλόγων που τον είχαν πρόσφατα εκλέξει στη θέση του ταμια, κα-

νείς δεν τον ξαναείδε ποτέ. Πράγμα που αναμφίβολα εξηγεί γιατί η σχέση της Ανν με το χρήμα είναι μάλλον απόμακρη. Οι τελευταίες της οικονομικές ανησυχίες ανάγονται στην εποχή που μεγάλωνε μόνη την κόρη της, την Αγκάτ, πάει ήδη καιρός από τότε.

Η Ανν πετάει αμέσως την πένα μέσα σε έναν σκουπιδοτενεκέ και χώνει το κινητό στην τσέπη του μπουφάν της. Το πορτοφόλι της είναι λερωμένο, για πέταμα κι αυτό, αλλά τα χαρτιά μέσα είναι άθικτα. Όσο για την ίδια την τσάντα, η φόδρα είναι μουσκεμένη χωρίς όμως να την έχει διαπεράσει το μελάνι. Η Ανν ίσως σκέφτηκε να αγοράσει μια καινούρια λίγο αργότερα, μια εμπορική στοά είναι το ιδανικό μέρος για κάτι τέτοιο, δεν θα το μάθουμε όμως ποτέ γιατί αυτό που θα ακολουθήσει θα την εμποδίσει να κάνει σχέδια. Στο μεταξύ, καλύπτει όπως μπορεί τον πάτο της τσάντας με τα χαρτομάντιλα που βρίσκει πάνω της. Κι όταν τελειώνει με όλα αυτά, την απασχολεί το θέμα των δαχτύλων της που είναι γεμάτα μελάνι, τώρα πια και στα δυο χέρια.

Θα μπορούσε να γυρίσει πίσω στο καφέ, αλλά το να ξαναπέσει πάνω στο γκαρσόνι είναι μια προοπτική που δεν την ενθουσιάζει καθόλου. Ωστόσο το έχει σχεδόν πάρει απόφαση όταν διακρίνει μπροστά της μια ταμπέλα που δείχνει πού βρίσκονται οι δημόσιες τουαλέτες, κάτι όχι και τόσο συνηθισμένο σε ένα τέτοιο μέρος. Ο χώρος βρίσκεται ακριβώς μετά το ζαχαροπλαστείο Καρντόν και το κομματιοπωλείο Ντεφοσέ.

Από εκείνη τη στιγμή τα πράγματα επιταχύνονται.

Η Ανν διασχίζει τα τριάντα μέτρα που τη χωρίζουν από

την τουαλέτα, σπρώχνει την πόρτα και βρίσκεται πρόσωπο με πρόσωπο με δύο άντρες.

Είχαν μπει από την έξοδο κινδύνου που έβγαζε στην οδό Νταμιανί και κατευθύνονταν προς τη στοά.

Ήταν υπόθεση μερικών δευτερολέπτων... Ναι, μοιάζει αστείο, αλλά είναι ολοφάνερο: Αν η Ανν είχε φτάσει πέντε δευτερόλεπτα αργότερα, θα είχαν προλάβει να φορέσουν τις κουκούλες τους και όλα θα είχαν εξελιχθεί εντελώς διαφορετικά.

Μόνο που τα πράγματα γίνονται ως εξής: Η Ανν μπαίνει, εκείνοι αιφνιδιάζονται και κοκαλώνουν στη θέση τους.

Κοιτάζει μια τον έναν και μια τον άλλον άντρα, ξαφνιασμένη από την παρουσία τους, την εμφάνισή τους και προπαντός από τις ολόσωμες μαύρες φόρμες τους.

Και από τα όπλα τους. Επαναληπτικές καρμπίνες. Ακόμα κι αν δεν ξέρεις καθόλου από όπλα, εντυπωσιάζεσαι.

Ένας από τους τύπους, ο πιο κοντός, βγάζει ένα γρύλισμα, ή μήπως είναι μια φωνή; Η Ανν τον κοιτάζει, εκείνος έχει πετρώσει. Έπειτα γυρίζει το κεφάλι της προς τον άλλον. Είναι πιο ψηλός, με σκληρό, τετράγωνο πρόσωπο. Η σκηνή δεν κρατάει πάνω από μερικά δευτερόλεπτα αλλά τα τρία πρόσωπα παραμένουν αμίλητα, ακίνητα, εξίσου σαστισμένοι όλοι τους, κανείς δεν ξέρει πώς να αντιδράσει. Οι δυο άντρες φορούν βιαστικά τις κουκούλες τους. Ο ψηλότερος σηκώνει το όπλο του, στρέφεται ελαφρώς και, σαν να κρατούσε τσεκούρι και να ετοιμαζόταν να κόψει μια βελανιδιά, χτυπάει την Ανν καταπρόσωπο με τον υποκόπανο του όπλου του.

Με όλη του τη δύναμη.

Της τινάζει κυριολεκτικά το πρόσωπο στον αέρα. Βγάζει μάλιστα έναν ήχο που έρχεται από την κοιλιά του, όπως οι τενίστες όταν χτυπούν την μπάλα.

Η Ανν πέφτει προς τα πίσω, προσπαθεί να πιαστεί από κάπου αλλά τα χέρια της δεν συναντούν τίποτα. Το χτύπημα ήταν τόσο απότομο και τόσο βίαιο, που έχει την εντύπωση πως το κεφάλι της έχει ξεκολλήσει από το υπόλοιπο σώμα της. Εκσφενδονίζεται πάνω από ένα μέτρο μακριά, το πίσω μέρος του κεφαλιού της χτυπά πάνω στην πόρτα, ανοίγει τα χέρια και σωριάζεται καταγής.

Ο ξύλινος υποκόπανος της άνοιξε περίπου το μισό πρόσωπο, από το σαγόνι μέχρι τον κρόταφο, έλιωσε το αριστερό ζυγωματικό που έσκασε σαν φρούτο σκίζοντας το μάγουλο σε καμιά δεκαριά εκατοστά, το αίμα πετάχτηκε αμέσως. Από ξω ο θόρυβος ακούστηκε σαν γάντι του μποξ πάνω σ' έναν σάκο προπόνησης. Αλλά για την Ανν, από μέσα, ήταν σαν χτύπημα με σφυρί, και μάλιστα σφυρί πλάτους είκοσι εκατοστών, που το κρατούσαν και το κατέβαζαν με τα δυο χέρια.

Ο δεύτερος άντρας αρχίζει να ουρλιάζει, μοιάζει εκτός εαυτού. Η Ανν τον ακούει αλλά πολύ θολά, γιατί το μυαλό της δυσκολεύεται να ξαναπάρει μπρος.

Σαν να μην έχει συμβεί τίποτα, ο ψηλός πλησιάζει την Ανν, κατευθύνει την κάννη του όπλου του στο κρανίο της, το οπλίζει με μια άνετη, γρήγορη κίνηση και ετοιμάζεται να ρίξει, όταν ο συνεργός του βάζει και πάλι τις φωνές. Πολύ πιο δυνατά αυτή τη φορά. Ίσως μάλιστα και να τον τραβάει από το μανίκι. Η Ανν, ζαλισμένη, δεν καταφέρνει να ανοίξει τα μάτια, μονάχα τα χέρια της κουνιούνται,

ανοιγοκλείνουν στο κενό, με μια σπασμωδική και αντανεκλαστική κίνηση.

Αυτός που κρατάει την επαναληπτική караμπίνα σταματάει για μια στιγμή, έπειτα στρέφεται, διστάζει: Είναι αλήθεια πως οι πυροβολισμοί είναι ο πιο σίγουρος τρόπος για να κάνεις τους μπάτσους να έρθουν πριν προλάβεις να αρχίσεις, όλοι οι επαγγελματίες θα το επιβεβαιώσουν. Για ένα δευτερόλεπτο αμφιταλαντεύεται ως προς το ποια είναι η λογικότερη επιλογή και, παίρνοντας την απόφασή του, στρέφεται πάλι προς την Ανν και της ρίχνει κάμποσες κλοτσιές μαζεμένες. Στο πρόσωπο και στην κοιλιά. Εκείνη προσπαθεί να τον αποφύγει αλλά, ακόμα κι αν έβρισκε τη δύναμη, την εμποδίζει η πόρτα, πίσω από την οποία είναι εγκλωβισμένη. Καμία διέξοδος. Από τη μια πλευρά είναι κολλημένη πάνω στην πόρτα, από την άλλη ο άντρας, ισορροπώντας πάνω στο αριστερό του πόδι, τη βαράει άγρια με την άκρη του παπουτσιού του. Ανάμεσα σε δυο καταγισμούς, η Ανν ξαναβρίσκει πρόσκαιρα την αναπνοή της, ο τύπος σταματάει για λίγο και, μάλλον επειδή δεν φτάνει στο επιθυμητό αποτέλεσμα, αποφασίζει να περάσει σε μια πιο ριζική μέθοδο: Γυρίζει ανάποδα την караμπίνα του, τη σηκώνει ψηλά πάνω από το κεφάλι του και αρχίζει να την κοπανάει. Με όλη του τη δύναμη, με μανία.

Θα έλεγε κανείς ότι προσπαθεί να χώσει έναν πάσσαλο μέσα στο παγωμένο χώμα.

Η Ανν κουλουριάζεται για να προστατευτεί, στρίβει το σώμα της, γλιστράει στο ίδιο της το αίμα, που τρέχει ήδη άφθονο, και σταυρώνει τα δυο της χέρια πάνω στον σβέρ-

κο της. Το πρώτο χτύπημα πέφτει στο ινιακό οστό. Το δεύτερο, καλύτερα στοχευμένο, της λιώνει τα δάχτυλα.

Η αλλαγή μεθόδου δεν γίνεται ομόφωνα αποδεκτή αφού ο άλλος άντρας, ο κοντός, βουτάει τώρα τον συνεργό του και τον εμποδίζει να συνεχίσει να χτυπάει αρπάζοντας το χέρι του και ουρλιάζοντας. Κανένα πρόβλημα, ο τύπος παρατάει το σχέδιό του και επιστρέφει στην παραδοσιακή μέθοδο. Κλοτσάει πάλι το κορμί της Ανν, ρίχνει συνεχόμενα χτυπήματα με ένα χοντρό δερμάτινο παπούτσι, σαν αυτά που φορούν οι στρατιώτες. Στοχεύει το κεφάλι. Με το σώμα κουλουριασμένο η Ανν συνεχίζει να προστατεύεται με τα χέρια της, τα χτυπήματα πέφτουν βροχή στο κρανίο, στον σβέρκο, στους βραχίονες, στην πλάτη, δεν ξέρει πόσες κλοτσιές έχει φάει, οι γιατροί θα πουν τουλάχιστον οκτώ, ο ιατροδικαστής μάλλον εννέα, τρέχα γύρευε, πάντως πέφτουν από παντού.

Τότε είναι που η Ανν χάνει τις αισθήσεις της.

Για τους δυο άντρες, η υπόθεση φαίνεται να έχει λήξει. Αλλά το αναίσθητο σώμα της Ανν εμποδίζει το άνοιγμα της πόρτας που οδηγεί στη στοά. Χωρίς να συνεννοηθούν, σκύβουν, ο πιο κοντός πιάνει την Ανν από το ένα χέρι και την τραβάει προς το μέρος του, το κεφάλι της νεαρής γυναίκας χτυπάει και σέρνεται πάνω στα πλακάκια. Όταν επιτέλους η πόρτα μπορεί ν' ανοίξει, αφήνει το μπράτσο της που πέφτει βαριά αλλά ακινητοποιείται σε μια στάση γεμάτη χάρη, μερικές μαντόνες είναι ζωγραφισμένες με τέτοια αισθησιακά και νωχελικά χέρια. Αν ο Καμίγ ήταν παρών στο συγκεκριμένο πλάνο, θα είχε διακρίνει αμέσως την παράξενη ομοιότητα ανάμεσα στο μπράτσο της Ανν,

στην εγκατάλειψή του, και σ' εκείνο της γυναίκας του πίνακα *Το θύμα* ή *Η Πνιγμένη* του Φερνάν Πελέζ, πράγμα που θα καταρράκωνε τελείως το ηθικό του.

Όλη η ιστορία θα μπορούσε να σταματήσει εδώ. Θα ήταν η ιστορία μιας ατυχούς περίπτωσης. Αλλά ο ψηλότερος από τους δύο άντρες δεν βλέπει τα πράγματα έτσι. Είναι προφανώς ο αρχηγός και αντιλαμβάνεται αμέσως τη σοβαρότητα της κατάστασης.

Τι θα γίνει τώρα με αυτή την κοπέλα;

Θα συνέλθει από τη λιποθυμία της και θα μπηξει τις φωνές;

Ή θα μπουκάρει στη στοά Μονιέ;

Χειρότερο ακόμα: Θα το σκάσει χωρίς να την πάρουν είδηση από την πόρτα κινδύνου και θα καλέσει βοήθεια;

Θα κρυφτεί σε μία από τις τουαλέτες, θα πιάσει το κινητό της και θα τηλεφωνήσει στην αστυνομία;

Μετακινεί λοιπόν το πόδι του πιο μπροστά για να κρατήσει την πόρτα ανοιχτή, σκύβει προς το μέρος της, τη βουτάει από τον δεξιό αστράγαλο και βγαίνει από την τουαλέτα σέρνοντάς τη στο δάπεδο για τριάντα περίπου μέτρα, σαν παιδί που τραβάει ένα παιχνίδι, τόσο εύκολα, τόσο αδιάφορα για το τι συμβαίνει πίσω του.

Το σώμα της Ανν χτυπάει εδώ κι εκεί, ο ώμος της προσκρούει στη γωνία της τουαλέτας, ο γοφός στον τοίχο του διαδρόμου, το κεφάλι ταλαντεύεται πέρα δώθε στο έλεος των τρανταγμάτων, πέφτει μια πάνω στο σοβατεπί, μια στη γωνιά κάποιας ζαρντινιέρας από αυτές που πλαισιώνουν τη στοά. Τώρα πια η Ανν δεν είναι παρά ένα κουρέλι, ένα σακί, μια αδρανής, άψυχη κούκλα, που χάνει το αίμα της

και αφήνει πίσω της μια φαρδιά κόκκινη γραμμή που πήζει καθώς περνούν τα λεπτά, το αίμα ξεραίνεται γρήγορα.

Σαν να έχει πεθάνει. Όταν ο ψηλός την αφήνει, παρατάει στο πάτωμα ένα εξαρθρωμένο σώμα το οποίο δεν κοιτάζει καν, δεν τον ενδιαφέρει πια, οπλίζει την καρμπίνα του με μια κίνηση γεμάτη σιγουριά, αμετάκλητη, που εκφράζει το πόσο αποφασισμένος είναι. Οι δύο ληστές εισβάλλουν στο κοσμηματοπωλείο Ντεφοσέ και, φωνάζοντας δυνατά, αρχίζουν να δίνουν διαταγές. Το κατάστημα έχει μόλις ανοίξει. Ένας παρατηρητής, αν υπήρχε κάποιος, δεν θα μπορούσε παρά να εκπλαγεί βλέποντας την αναντιστοιχία ανάμεσα στην αγριότητα που εκδηλώνουν μπαίνοντας στο μαγαζί και στον ελάχιστο κόσμο που βρίσκεται εκεί μέσα. Οι δύο άντρες διατάζουν ουρλιάζοντας το προσωπικό (που αποτελείται μονάχα από δύο γυναίκες) κι αμέσως αρχίζουν να τις χτυπούν, στην κοιλιά, στο πρόσωπο, όλα γίνονται με εξαιρετική ταχύτητα. Ακούγονται θόρυβοι από σπασμένα γυαλιά, κραυγές, βογκητά, ασθμαίνουσες, τρομοκρατημένες ανάσες.

Οφείλεται άραγε στο σύρσιμο του κεφαλιού της πάνω στο έδαφος για τριάντα μέτρα, στο τράνταγμα καθώς την τραβούσαν ή σε μια ξαφνική παρόρμηση επιβίωσης... πάντως εκείνη ακριβώς τη στιγμή η Ανν επιχειρεί να επανασυνδεθεί με την πραγματικότητα. Το μυαλό της, σαν τρελαμένο ραντάρ, προσπαθεί απελπισμένα να δώσει κάποιο νόημα σε όσα γίνονται, ωστόσο αδυνατεί, η συνειδησή της είναι χαμένη, έχει μείνει κυριολεκτικά αναισθητη από τα χτυπήματα, από το απροσδόκητο των όσων συμβαίνουν. Όσο για το κορμί της, είναι εξουθενωμένο από τον πόνο, της είναι αδύνατο να κινήσει τον παραμικρό μυ.

Η θέα του σώματος της Ανν να σέρνεται μέσα στη στοά και να κείτεται μέσα σε μια λίμνη αίματος μπροστά στο κατάστημα θα έχει και ένα θετικό αποτέλεσμα: Θα επιταχύνει υπερβολικά τα γεγονότα.

Μόνο η υπεύθυνη του καταστήματος και μια μαθητευόμενη, μια μικρούλα δεκαέξι ετών, αδύνατη σαν στέκα, που έχει μαζέψει τα μαλλιά της σε κότσο σαν γριά μήπως και αποκτήσει λίγο κύρος, είναι παρούσες. Μόλις βλέπει να μπαίνουν οι δυο οπλισμένοι κουκουλοφόροι, μόλις συνειδητοποιεί ότι πρόκειται για ένοπλη ληστεία, ανοίγει το στόμα σαν ψάρι, μοιάζει υπνωτισμένη, καταδικασμένη, αδρανής, σαν θύμα έτοιμο για θυσία. Τα πόδια της δεν την κρατούν άλλο, αναγκάζεται να κρατηθεί από τον πάγκο. Πριν λυθούν εντελώς τα γόνατά της, τρώει κατάμουτρα την κάννη ενός όπλου και σωριάζεται αργά, σαν σουφλέ που ξεφουσκώνει. Θα περάσει τον υπόλοιπο χρόνο της ληστείας σε αυτή τη στάση, μετρώντας τους χτύπους της καρδιάς της, με τα χέρια σταυρωμένα πάνω από το κεφάλι σαν να περιμένει να γίνει κατολίσθηση.

Η κοσμηματοπώλης, πάλι, όταν βλέπει το αναίσθητο σώμα της Ανν που το σέρνουν στο έδαφος τραβώντας το από το πόδι, με τη φούστα ανεβασμένη ως τη μέση και αφήνοντας πίσω του μια πλατιά γραμμή αίματος, κοντεύει να πάθει ασφυξία. Προσπαθεί να πει μια λέξη, που όμως μένει κολλημένη κάπου. Ο ψηλότερος από τους δύο άντρες έχει στηθεί στην είσοδο του μαγαζιού, παρακολουθεί τη στοά, ο πιο κοντός ορμά προς το μέρος της με την κάννη του όπλου του μπροστά. Της την καρφώνει βίαια στο ύψος της κοιλιακής χώρας. Συγκρατεί με δυσκολία τον

εμετό που της ανεβαίνει στο στόμα. Εκείνος δεν λέει λέξη, δεν χρειάζεται, η γυναίκα έχει ήδη βάλει μπρος τον αυτόματο πιλότο. Απασφαλίζει αδέξια τον συναγερμό, ψάχνει τα κλειδιά της βιτρίνας αλλά δεν τα έχει όλα επάνω της, πρέπει να πάει στον πίσω χώρο του καταστήματος, μόλις κάνει το πρώτο βήμα συνειδητοποιεί ότι έχει κατουρηθεί πάνω της. Του δίνει την αρμαθιά με χέρια που τρέμουν. Δεν θα το πει ποτέ σε καμία κατάθεση αλλά την ίδια στιγμή ψελλίζει στον ληστή: «Μη με σκοτώσετε...». Θα μπορούσε να ανταλλάξει τη Γη ολόκληρη για είκοσι δευτερόλεπτα ζωής. Καθώς αρθρώνει αυτές τις λέξεις, ξαπλώνει στο πάτωμα με τα χέρια πίσω από τον σβέρκο χωρίς να της το ζητήσουν, ακούγεται η φωνή της που μουρμουρίζει πυρετωδώς κάτι, προσεύχεται.

Βλέποντας την αγριότητα αυτών των τύπων, μπορεί σ' αλήθεια να αναρωτηθεί κανείς αν οι προσευχές, όσο ένθερμες και αν είναι, αποτελούν πρακτική λύση. Δεν πειράζει, όσο εκείνη προσεύχεται, εκείνος δεν χάνει τον χρόνο του, ανοίγει όλες τις βιτρίνες και αδειάζει ό,τι βρίσκει μέσα σε μεγάλες πάνινες τσάντες.

Η ληστεία είναι πολύ καλά οργανωμένη, κρατάει λιγότερο από τέσσερα λεπτά. Έχουν διαλέξει σωστά την ώρα, η άφιξή τους από την τουαλέτα ήταν πολύ καλή ιδέα, η κατανομή των ρόλων πολύ επαγγελματική: Την ώρα που ο πρώτος άντρας ξαφρίζει τα κοσμήματα από τις βιτρίνες, ο δεύτερος, στημένος αγέρωχος και αποφασισμένος δίπλα στην πόρτα, ελέγχει το κατάστημα από τη μια πλευρά και τη στοά από την άλλη.

Μια βιντεοκάμερα, τοποθετημένη στο εσωτερικό του

μαγαζιού, θα δείξει τον πρώτο ληστή να ανοίγει τις βιτρίνες, τα συρτάρια και να αρπάζει τα κοσμήματα. Μια δεύτερη κάμερα καλύπτει την είσοδο του κοσμηματοπωλείου και ένα μέρος του εμπορικού περάσματος. Στις εικόνες αυτής της δεύτερης κάμερας φαίνεται η Ανν πεσμένη στο δάπεδο της στοάς.

Και από αυτό το σημείο κάτι στραβώνει στην οργάνωση της ληστείας. Από τη στιγμή που, στις εικόνες, η Ανν αρχίζει να κουνιέται. Πρόκειται για μια απειροελάχιστη αλλαγή, μοιάζει με αντανάκλαστική κίνηση. Αρχικά ο Καμίγ είχε διστάσει, δεν ήταν σίγουρος ότι είδε καλά, όμως ναι, δεν υπάρχει αμφιβολία, η Ανν κινείται... Κουνάει το κεφάλι, το γυρίζει από τα δεξιά προς τα αριστερά, πολύ αργά. Ο Καμίγ γνωρίζει αυτή την κίνηση της γυναίκας του, μερικές φορές στη διάρκεια της ημέρας, όταν θέλει να χαλαρώσει, τεντώνει τους αυχενικούς σπονδύλους και τους μυς του λαιμού, μιλάει για τον «στερνοκλειδομαστοειδή μυ», ο Καμίγ δεν ήξερε καν ότι υπήρχε. Φυσικά, τώρα η κίνηση δεν έχει ούτε το εύρος ούτε την ηρεμία μιας χαλαρωτικής άσκησης. Η Ανν είναι ξαπλωμένη στο πλάι, με το δεξί πόδι διπλωμένο, το γόνατό της αγγίζει το στήθος της, το αριστερό πόδι είναι τεντωμένο, ο κορμός της στραμμένος από την άλλη πλευρά, νομίζεις πως προσπαθεί να στρίψει γύρω από τον άξονά της, η φούστα της ανασηκωμένη μέχρι πάνω αφήνει να φανεί η άσπρη κιλότα της. Το αίμα τρέχει ποτάμι από το πρόσωπό της.

Δεν είναι ξαπλωμένη, είναι πετάμενη καταγής.

Στην αρχή της ληστείας, ο άντρας δίπλα στην Ανν έριχνε βιαστικές ματιές προς το μέρος της, όταν όμως είδε

ότι εκείνη δεν κινούνταν, όλη του η προσοχή επικεντρώθηκε στην παρακολούθηση του γύρω χώρου. Έχει πάψει να ασχολείται μαζί της, της έχει γυρίσει την πλάτη και δεν αντιλαμβάνεται καν ότι ένα αυλάκι αίματος έχει φτάσει ως το δεξί του τακούνι.

Η Ανν, πάλι, μόλις ξυπνά από έναν εφιάλτη και προσπαθεί να δώσει κάποιο νόημα σε όσα συμβαίνουν γύρω της. Όταν ανασηκώνει το κεφάλι, η κάμερα πιάνει για μια σύντομη στιγμή το πρόσωπό της. Είναι συνταρακτικό.

Μπροστά σ' αυτό το θέαμα, ο Καμίγ ταραίζεται τόσο πολύ που δεν προλαβαίνει να πατήσει το κουμπί, επιχειρεί ξανά, σταματάει την εικόνα, γυρίζει πίσω· δεν μπορεί καν να την αναγνωρίσει. Δεν υπάρχει τίποτα το κοινό ανάμεσα στην Ανν, με το λαμπερό της πρόσωπο και τα γελαστά της μάτια, και σε αυτό εδώ το πρόσωπο που είναι μούσκεμα στο αίμα, πρησμένο, με ανέκφραστα μάτια, που ήδη μοιάζει να έχει διπλασιαστεί σε όγκο και να έχει χάσει κάθε σχήμα.

Ο Καμίγ γαντζώνεται από την ακμή του τραπεζιού, του έρχονται αμέσως δάκρυα στα μάτια, γιατί βλέπει την Ανν ακριβώς απέναντι στον φακό, στραμμένη κάπως προς το μέρος του, σαν να ήθελε να του μιλήσει, να του ζητήσει βοήθεια, αμέσως αυτό του έρχεται στο μυαλό και οι ερμηνείες αυτού του είδους είναι ιδιαίτερα επιβλαβείς. Φανταστείτε έναν δικό σας άνθρωπο, κάποιον που βασίζεται στην προστασία σας, φανταστείτε τον να υποφέρει, ετοιμοθάνατο, θα σας κόψει κρύος ιδρώτας, αλλά κοιτάξτε ακόμα πιο μακριά και φανταστείτε πως σας φωνάζει τη στιγμή που ο τρόμος του είναι ανεξέλεγκτος· αυτή τη στιγμή θα προτιμούσατε να πεθάνετε. Ο Καμίγ βρίσκεται σε μια τέτοια κατάσταση,

μπροστά σε αυτή την οθόνη, ανίκανος για το παραμικρό, δεν μπορεί παρά να κάθεται και να κοιτάζει αυτό το βίντεο ενώ όλα έχουν ήδη τελειώσει από ώρα...

Είναι ανυπόφορο, πραγματικά ανυπόφορο.

Θα ξαναδεί τις ίδιες εικόνες δεκάδες φορές.

Η Ανν, από την πλευρά της, θα συμπεριφερθεί σαν να μην υπήρχε τίποτα γύρω της. Ακόμα κι αν ο ληστής ερχόταν να σταθεί αποπάνω της και σημάδευε πάλι τον σβέρκο της με την καραμπίνα του, εκείνη θα έκανε το ίδιο. Την ωθεί ένα απίστευτο ένστικτο επιβίωσης ακόμα κι αν, για κάποιον που βρίσκεται από την άλλη μεριά της οθόνης, θυμίζει περισσότερο αυτοκτονία: Σε αυτή τη στάση, σε απόσταση λιγότερη από δύο μέτρα από έναν οπλισμένο άντρα, που λίγα λεπτά νωρίτερα απέδειξε ότι ήταν έτοιμος να την πυροβολήσει στο κεφάλι χωρίς τον παραμικρό δισταγμό, η Ανν ετοιμάζεται να κάνει αυτό που κανένας άλλος άνθρωπος δεν θα σκεφτόταν να κάνει. Θα προσπαθήσει να σηκωθεί. Αδιαφορώντας εντελώς για τις συνέπειες. Θα προσπαθήσει να ξεφύγει. Η Ανν έχει χαρακτήρα, αλλά από αυτό μέχρι το να αντιμετωπίσει μια επαναληπτική καραμπίνα, υπάρχει κάποια απόσταση.

Αυτό που θα συμβεί είναι το σχεδόν φυσικό επακόλουθο της κατάστασης, δυο αντικρουόμενες δυνάμεις θα βρεθούν αντιμέτωπες. Μία από τις δύο πρέπει να κερδίσει. Είναι πιασμένες στην ίδια παγίδα. Φυσικά, το πρόβλημα είναι ότι μία από αυτές τις δυνάμεις υποστηρίζεται από μια δωδεκάρα καραμπίνα. Αναμφισβήτητο αυτό βοηθάει στο να έχει κανείς το πάνω χέρι. Αλλά η Ανν αδυνατεί να εκτιμήσει τον συσχετισμό των εν λόγω δυνάμεων, να υπο-

λογίσει λογικά τις πιθανότητές της, συμπεριφέρεται σαν να ήταν μόνη της. Μαζεύει όση ζωτικότητα της έχει απομείνει –και στις εικόνες φαίνεται καθαρά ότι δεν έχει μείνει πια τίποτα σπουδαίο–, διπλώνει το πόδι της, σπρώχνει με τα μπράτσα της, είναι τρομερά επίπονο, τα χέρια της γλιστρούν μέσα στη λίμνη του αίματός της, κινδυνεύει να ξαναπέσει, προσπαθεί μια δεύτερη φορά, σηκώνεται αλλά τόσο αργά που η σκηνή έχει κάτι το εξωπραγματικό. Είναι τρομερά βαριά, μουδιασμένη, σχεδόν την ακούς να βαριανασαίνει, θα ήθελες να σπρώξεις μαζί της, να την τραβήξεις, να τη βοηθήσεις να σταθεί όρθια.

Ο Καμίγ, από τη μεριά του, θα ήθελε να την ικετέψει να μην κάνει τίποτα. Ακόμα κι αν ο τύπος στραφεί μετά από ένα λεπτό, η Ανν βρίσκεται σε τέτοια κατάσταση ζάλης και σύγχυσης, που δεν θα έχει καν προχωρήσει τρία μέτρα όταν η πρώτη ριπή θα την κόψει σχεδόν στα δύο. Αλλά ο Καμίγ βρίσκεται πίσω από την οθόνη πολλές ώρες μετά τα γεγονότα και αυτό που μπορεί να σκεφτεί τώρα δεν έχει καμία σημασία, είναι πια πολύ αργά.

Η συμπεριφορά της Ανν δεν προκύπτει από κάποιον συλλογισμό, είναι μια απόφαση σε πρωτόλεια μορφή, που ξεφεύγει από κάθε λογική. Στο βίντεο είναι ολοφάνερο: Τίποτα δεν δικαιολογεί την αποφασιστικότητά της, εκτός από τη θέλησή της να επιβιώσει. Δεν θα έλεγες πως βλέπεις μια γυναίκα που απειλείται εξ επαφής με επαναληπτική καραμπίνα, αλλά μια μεκρού, που στο τέλος της βραδιάς πάει να μαζέψει την τσάντα της –στην οποία έχει μείνει γαντζωμένη από την αρχή, που την έσυρε ξοπίσω της και που κολυμπάει στο αίμα της– και που ψάχνει τρε-

κλίζοντας την έξοδο για να γυρίσει σπίτι της. Θα έπαιρνες όρκο ότι βασικός αντίπαλός της είναι η θολωμένη της συνείδηση και όχι μια επαναληπτική καραμπίνα.

Όταν κάτι είναι καίριας σημασίας, δεν χρειάζεται πάνω από ένα δευτερόλεπτο για να πραγματοποιηθεί. Η Ανν δεν σκέφτεται, σηκώνεται με μεγάλη δυσκολία. Βρίσκει μια υποψία ισορροπίας, η φύστα της έχει μείνει πιασμένη ψηλά και αφήνει το ένα της πόδι γυμνό μέχρι πάνω... Αν και δεν έχει σταθεί ακόμη εντελώς όρθια, προσπαθεί κιόλας να το βάλει στα πόδια.